

[Per Hækkerup.]

om byrdefordelingen, kommer man ikke uden om at tage hensyn til disse kendsgerninger.

Dér vil jeg som en sidebemærkning til økonomiministeren sige, at når økonomiministeren taler om, at socialdemokratiet har et andet syn på skatteopkrævning og skatter end tidligere, tager økonomiministeren fejl. Jeg forstod, at økonomiministeren mente, at vi nærmest red to heste: på den ene side krævede vi flere udgifter, på den anden side ville vi helst have skatterne ned, og dér kunne man se, hvor uansvarlige vi var blevet, efter at vi var kommet i opposition. Hus forbi, hr. økonomiminister! Økonomiministeren kan ikke på ét eneste punkt — jeg beder økonomiministeren om at gøre det — påvise, at socialdemokratiet har nægtet at medvirke til dækning af offentlige udgifter; det gælder også offentlige udgifter, vi ikke har været med til at stemme for. Jeg beder økonomiministeren om at komme op og gøre det; ellers lad den lille skjulte injuri, som måske skulle være morsom, falde til jorden i sin start!

Det, vi har vendt os imod, var, om det var rigtigt at anvende i den situation, vi befandt os i, udelukkende eller overvejende eller som en del af problemet kasseoverskuddet som et middel i den økonomiske politik. Vi har tvivlet på, at de opgørelser, vi fik fra finansministeren, holdt stik, når man skulle vurdere, hvor stort kasseoverskuddet blev for det finansår, som vi er i.

Både økonomiministeren og finansministeren og statsministeren gjorde nogle bemærkninger om den økonomiske politik. Ser vi på det korte sigt, forekommer det mig, at økonomiministeren behandlede problemet temmelig let. Vi har nævnt en række punkter. Vi forestiller os ikke, at disse punkter skal behandles isoleret, vi forestiller os, at de skal gennemføres som en helhed. Vi forestiller os ikke, at obligationsrationeringen skal gennemføres som en enkeltforanstaltning, eller at en differentiering af renten skal gennemføres som en enkeltforanstaltning, eller at man måske skal gennemføre kassebindingsregler som en enkeltforanstaltning. Vi har netop peget på, at man igennem nedsættelsen af et kapitalmarkedsråd kunne anvende sådanne

metoder kombineret, så de omfattede hele kapitalmarkedet og på en smidig måde kunne bidrage til en lettelse af den øjeblikkelige situation. Vi er da villige til, hvis økonomiministeren og finansministeren er det, at drøfte, hvorledes kompetencen for et sådant kapitalmarkedsråd skulle være. Men jeg forstår, at viljen hos regeringen til at drøfte disse problemer ikke er særlig stor, og det må vi altså desværre tage os ad notam.

Derimod vil jeg gerne understrege det synspunkt, at vi ikke forestiller os, at der derigennem skaffes mere kapital til rådighed. Finansministeren spurgte: er det meningen, man vil skære byggeriet ned? Det ved finansministeren godt at vi ikke vil generelt. Nu kommer vi sikkert nok ind i en periode, hvor byggeriet af sig selv bliver skåret ned; jeg skal minde om den sidste opgørelse, som Håndværksrådet ved sin formand, tidligere folketingsmand Adolph Sørensen, har udsendt, hvori han peger på de dystre udsigter, der er for byggeriet og dermed for beskæftigelsen i byggeriet. Han venter i hvert fald, at det kommer til at gå temmelig groft tilbage i løbet af den kommende vinter.

Men det, der er det afgørende, er, at når vi ved, vi har knappe kapitalmidler, kan man naturligvis vælge at lade prisen på kapitalen bestemme, og det vil sige lade renten bestemme, hvorledes denne kapital finder sin anvendelse over hele kapitalmarkedet, over hele erhvervslivet. Eller man kan, hvad vi har gjort i mangfoldige tilfælde, hvor det drejer sig om færdigvarer, og hvad vi altså også i en vis periode har gjort, hvor det drejer sig om kapital, sige: når der eksisterer en sådan ekstraordinær knaphed, når priserne stiger eller truer med at stige til disse kolossale højder, som tilfældet er på kapitalmarkedet, er det mere rimeligt at rationere og derigennem forhindre prisstigning eller bringe priserne nedad igen.

Det er ikke ligegyldigt, om man anvender den ene eller den anden fremgangsmåde. Jeg understreger, hvad der blev sagt i går: alene rentestigningen fra maj i år til i dag betyder en belastning for en gennemsnitslejlighed i nybyggeriet på 2.000 kr. i årlig husleje, og det er ikke bare i år, men den husleje kommer jo til at holde sig i mangfoldige år. Derfor er det rimeligt, selv om der